Ч. 268 (12.634). Львів, вівторок 2. грудня 1930. Pouciowa opłata zapłacona ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чверьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії ° шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Право компетенції.

Українська Парляментарна Репрезентація на порозі нових завдань.

Львів, 29. листопада 1930.

Був на Україні, у камянецькому періоді Української Народньої Республики, один міністр, який висловив оригінальний погляд, що „кожний українець, який уміє писати, може бути журналістом“. Коли такий „широкий“ світогляд виявив у тому одному реченні міністр та ще й син наддніпрянських степів знад Дніпра-Словутиці, то якже можна дивуватися проявам ще „ширшого“ світогляду земляків, втиснених поміж Карпатами та пінськими болотами, зі столицею, яка лежить над замурованою річкою Полтвою! Богато наших людей уважає, що досить мати язик у роті, щоби могти забирати слово у всіх справах, від метафізики до стратегії китайських ґенералів і досить напр. кинути до урни карточку з числом виборчої листи, щоби придбати право авторитетно промовляти на теми **політики.**

Лихо з тою політикою! Це, на думку декого, ніби щось таке загально-доступне, як придорожна левада, на яку кожний може зійти й свобідно по ній проходжуватися, а в приступі доброго настрою — зробити собі кілька котячих вивертів. Для того, щоби „бути політиком“ треба, на думку одних, мати лише сильні плечі, — інших знову — сильне горло. Як для отого — пожалься Господи — міністра українська журналістика, так для чимало наших людей українська політика не ставить мовляв як домагання ніяких спеціяльних **фахових кваліфікацій.** Тому-то в нас не відріжнюється понять **політики й політиканства,** а ще менше поняття **громадянина й політичного діяча.**

Сказане це під адресою тих громадян, які цілком не до речі дивуються, чому ті самі одиниці довгими роками залишаються в установах політичного проводу і чому буцім-то не допускається „припливу свіжої крови“, як недавно висловився один із тих журналістів, якого єдиною політичною кваліфікацією є хист махати пером. І справді: мабуть мало де на світі істнує стільки „політиків“, що у нас і мало теж де істнує така скрута, коли треба вишукати кандидатів на поважні й відповідальні становища політичного характеру. Людей із **політичною освітою** можна у нас порахувати на пальцях. Більше є людей із **політичним досвідом.** Одначе й тут треба нераз призадумуватись, наскільки політичний досвід, придбаний у передвоєнних часах, коли рішали не тільки інші зовнішні умовини політичної діяльности, але й інша **психіка** діячів, може вистарчити для складніших часів, таких, як нинішні.

Теоретичною підготовкою політичного виховання є книжка, так само у кожній іншій ділянці життевого **знання.** У добі, коли істнують вищі школи політичних наук, політична література складається на великі бібліотеки. **Практичною-ж школою політичної діяльности є політична партія.** Тому той, хто ремствує на політичні партії, вважає себе „вищим“ понад них, не виявляє охоти вступити у партійні ряди, а одночасно виступає у ролі політичного ментора, той нагадує анальфабета, або — в найкращому випадку — самоука, який є „засадничим противником“ шкільництва й „вішає собак“ на всіх професорів. Тому-то на цілому світі так було, є і буде так довго, як довго проістнують сучасні організаційні форми політичного життя, що політичний провід належить до **партій,** і ніхто інший, тільки політичні партії є покликані до того, щоби вибирати на відповідальні становища людей, які в партії виявили найкраще політичний хист, досвід і знання. Є загальнозрозумілою правдою, що навіть ті групи, які виступають взагалі проти партій, по суті поборюють радше нездорові прояви партійництва, а не партійну інституцію, бо самі беруть своїх приклонників із рядів ріжних політичних партій (напр. італійський фашизм чи польська санація). Тому доказом великої політичної незрілости є явище, коли діячі носяться з політичними увагами, міркуваннями, жалями та претензіями по кутках, касинах і каварнях, замість переносити їх на форум партій, до єдиного компетентного місця, де вирішуються всякі розбіжности думок. І тому ясно, що політична зрілість громадянства тим вища, чим менше в ньому людей безпартійних, т. зв. „диких“, і тим досконаліша, чим більше воно має довіря до політичного проводу. „Татарські вісти“ мають найкращий ґрунт серед громадянства, в якого розуміння ваги партійно-політичної організації, як кузні політичного досвіду, все ще досить поверховне.

Можна бути найкращим громадянином-патріотом, який ціле своє життя віддав праці, що стала цінним вкладом у національну культуру й який ніколи не відхилявсь від виконування примітивних громадських функцій, одночасно можна мати менші кваліфікації на політика, ніж на капітана военного дредиавту. З цього не виходить, щоби кожний громадянин не мав права обмірковувати питань політичного дня: навпаки, не лише має право, але й обовязок; а все-ж із ним вяжеться і другий обовязок — робити це у скромних рямцях і пристойній формі. Бо не досить бути релігійною людиною, щоби зразу сісти за написання трактату про безсмертність душі.

Ненависним є тип „професійного політика“, себто людини, яка з політики зробила собі професію і з політики **живе.** Але що інше є **фаховий** політик, який має ті **дані,** які придбав у теоретичній чи практичній підготовці поруч із даними свого інтелекту, характеру й темпераменту.

Наш український інтелігент є типом інтеліґента-всезнайка, в тому розумінні, що він на всьому визнається і про все може самовпевнено дискутувати. Протилежним типом є напр. тип інтеліґента німецького: він розуміється лише на одній ділянці життя і знання. Тому, так часто буває у нас, що коли сидить за столом 10 високоінтелігентних і розумних одиниць, з яких кожна має всесторонню, а дуже поверховну освіту, то з їх наради не виходить нічого путнього. В німців на 10 членів наради є 10 фахівців: кожний з іншої ділянки і разом творять велике діло.

В останніх роках слідна й у нас під цим оглядом значна поправа: ґін до спеціялізації і витворювання фаховців. Слідно це й у політиці. Є щораз більший кадр людей досвідчених, яких — на галицьку мірку — можна справді вважати фаховцями. Тому-то рівень політичних партій став вищий, піднісся рівень політичного виховання громадянства. Наслідком цього громадянство має більше довіря до своєї чільної політичної партії і віримо, не дасть збаламутити себе ніяким татарським вістям, ширеним людьми злої волі, нетямущими або — істериками.

Диктатура Сталіна.

I.

Не зважаючи на алярмуючі вісти в пресі щодо становища в Радянському Союзі й особливо щодо захитаного положення Сталіна, думаємо, що він в боротьбі з епіґонами більшовизму — так називає Троцький тих більшовицьких вождів, які солідаризувалися зі Сталіном, а потім робили й роблять проти нього фронду — *виграє. І* справді маємо вже офіційну вістку про покаяння Бухаріна і про зраду Риковим своїх товаришів.

Ми вже зясовували, в чому полягає таємниця постійних успіхів Сталіна. До цього додаємо кілька рис, характеризуючих більшовицьких головачів. Йоффе, автор ризького договору, так наприклад змалював Троцького у свому передсмертному листі до нього. На думку Йоффе, Троцькому бракує *непохитности, упертости.* Здебільшого Троцький буває політично непомильний, але дуже легко відмовляється він від своєї правди в *імя компромісу.* Таке успособлення Троцького ослаблювало його позицію в партії, бо не зеднувало йому прихильників. *Зіновєв* взагалі не мав ніколи жадної позиції. Про нього сам Троцький каже, що він або перебував на сьомому небі або на канапі. Інакше кажучи, що він легко запалювався, коли все було гаразд і розгортав величезні перспективи, або охоплювала його паніка, коли було недобре, — і тоді він комуністичну справу уважав за програну. *Каменева* Ленін характеризував як мудрого політика, але як жадного адміністратора. *Рикова* — як доброго адміністратора і як жадного політика. *Бухарін* подобав завжди на істерика; хоч мав симпатичні риси, та не мав ані стійности, ані далекозорости. Як Ленін казав, був він схолястом, а не політиком і тому належало йому ще вчитися політики. *Пятаков* дуже слабо розбирався в політичній ситуації, зраджуючи, що-правда, хист організатора.

Ось така була комуністична верхівка. Вона цілковито не була приготована не тільки до кермування світовою революцією, але навіть революцією в одній лише державі. Знаємо нині вже зі спогадів Троцького, *фактичного творця більшовицького перевороту,* що самий переворот був справою дуже принадковою, успіх якого пояснюється не стільки організованістю більшовиків, скільки *цілковитою нікчемністю* Керенського, як голови Тимчасового Уряду.

Поза Троцьким, який ставив ставку, власне, на цю нікчемність Керенського, ніхто з більшовицьких вождів в успіх перевороту не вірив. Навіть сам Ленін зявився на петербурському овиді.

Wyciąg z protokolu wspólnego z dnia 26 listopada 1930 r. Sąd okręgowy Wydział VI. karny we Lwowie w sprawie konfiskaty Nr. 259 (12625) czas. „Dilo“ z daty Lwów dnia 20. listopada 1930 r. do Sygn. VI 1. Pr. 373/30 na posiedzeniu niejawnem w dniu 26. listopada 1930 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia: uznać za usprawiedliwioną dnia 19 listopada 1930 r. przez Prokur. Sądu okręgowego we Lwowie konfiskatę czas. pt. „Dilo“ Nr. 259 12625) z daty Lwów dnia 20 listopada 1930 r. zawierającego 1) w artykule pt „Pered wyboramy do Senatu“ w ustępie od słów „Wystane“ do „naprawdu“, 2) w artykule pt. „W sprawie odnoji fotografji“ w ustępie między słowami „na oseni c. r. do słowa „nasampered“ znamiona ad ustęp 1 występku z § 302 uk. ad ustęp 2) występku z § 300 uk. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się odpowiedzial. redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17 grudnia Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 Dzpp t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. II. Natomiast uchyla się konfiskatę dokonaną dnia 19. XI. 1930 przez Prokuratora Sądu okręg. we Lwowie artykułu pt. „Fakty i wysnowky“ w ustępie od słów „My pokazały“ do „łysta“ umieszczonego w czasopiśmie pt. „Dilo“ Nr. 259 (12625) z daty Lwów 20 XI. 1930 r. Uzasadnienie: Ad I. Ogłoszenie drukiem wymienionych wyżej ustępów artykułów ma na celu pod 1) propagować wrogie ustosunkowanie się przeciw stronnictwu BBWR jako jednemu ze stronnictw politycznych polskich, pod 2) poniżyć w powadze zarządzenia władz administracyjnych w akcji mającej na celu likwidację sabotaży, tudzież w przedmiocie przygotowania wyborów, co odpowiada znamionom występku z § 300, 302 uk. Według §§ 487 489, 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. Ad. II Ponieważ w treści ustępu cytowanego artykułu nie znachodzą się znamiona jakiegokolwiek przestępstwa, należało konfiskatę uchylić.

Na oryginale właściwe podpisy.

Za zgodność: Cipanowicz

starszy sekretarz.

залишаючи свою схованку, лише в самий день перевороту.

І коли большовицька революція виграла, — не було кому кермувати державою взагалі; тим більше — перебудовувати країну з віковими традиціями на новий комуністичний лад. Надавалися до цього лише Ленін, Троцький і Сталін. Ленін вмирає, а Троцький, не зважаючи на блискучий організаційний хист, не виявив хисту „властвування", хисту *панування*.

Цей хист панування був лише у Сталіна. Він не був ані теоретиком, ані мрійником. Зате він мав той практичний розум, який в ньому цінував і сам Ленін. Що-правда, Троцький каже, що розум Сталіна складається на три четвертини з хитрощів. Та чи це розум чи хитрощі, але вони випровадили його на найвищий щабель комуністичної ерархії, в той час, як його партійні товариші, що уважали його за „пересічну посередність", або скапітулювали перед ним, або пішли на заслання.

І коли ми раніше казали, що в Радянському Союзі відбувається *кріза влади*, ми поставили правдиву діягнозу, бо влада пересунулася там спочатку від ради народніх комісарів до політбюра партії, а нині — формально до тріумвірату (Сталін, Каганович, Косіор), а *фактично* — до Сталіна, як диктатора. Всяка колеґіяльність є лише фікційним прикриттям того стану річей в Радянському Союзі, якому на імя — *диктатура Сталіна*.

II.

З того випливають далекосяглі наслідки... За часів Леніна, коли не тільки в політбюрі, чи раді народніх комісарів, чи на конґресах партії всяке рішення в засадничих питаннях державної політики попереджувала широка дискусія, експерименти не набирали ще такого траґічного характеру, який ціхує їх нині. Тоді й уряди поодиноких національних республик були більш самостійні.

Нині в партії є лише один напрямок — це думка на те чи інше питання червоного диктатора. Всяка дискусія — це казьонне угрунтовування цеї думки й поборювання ухилів, бо інша думка є ухилом, єресю, порушенням засад ленінізму. Тим більше диктатура є небезпечною для національних республик, бо сам Сталін не має до них ані сентименту, ані довіря.

Відомий факт, що Ленін готувався, власне, дати Сталінові бій на III-ому зїзді партії не лише в питаннях монополії зовнішньої торгівлі, робітничо-селянської інспекції, але й у *національному питанні*, яке Сталін і його епігони розвязували занадто по-бюрократичному. Друга ххвороба, а потім смерть Леніна стали на перешкоді до здійснення цього пляну.

Диктатура — біла чи червона — однаково є небезпечна тим, що *накидає* волю, свою думку, навіть свою фантазію більшости населення. Стоючи в колізії з цею більшостю — вона, силою річей, не править, а *експериментує*. В цьому лежить її найбільша небезпека для країн і народів. Диктатура Сталіна, що експериментує на широку скалю й на нових політичних і господарчих підвалинах — є тим більше небезпекою. Маячення загіпнотизованої голови мають стати і *стають єдиним законом* для сотки міліонів мешканців. Для кожного експерименту вистане невеличке посунення пера на клаптику паперу. Воно може бути сьогодня одне, а завтра — друге. Але в обох випадках воно може потягнути за собою катастрофу.

В цьому змислі уважаємо диктатуру Сталіна не тільки за крізу влади в Радянському Союзі, але й за *крізу большовицької системи*. Большовизм — це диктатура пролетаріяту. Цю диктатуру виконує пролетаріят через ради. ЦІК або Рада Рад — є верховним орґаном диктатури пролетаріяту. Ніколи, що-правда, в Радянському Союзі цеї ерархії не дотримувались. Та лише нині вона спроваджена до абсурду. Диктатура пролетаріяту — стала диктатурою бюрократичного партійного апарату, що виконує свої функції з наказу Сталіна, а самий ЦІК перетворився на декоративний орґан, який має давати правну санкцію *особистій диктатурі*, що той орґан ...ує.

Ідею большовицької революції поховано остаточно. Сталін може бути однаково Наполеоном, як і Геростратом. Для цього у нього можливости необмежені. І навіть для першого він має більше щасливих даних, бо знесення большовизму бажає собі все населення. Та, здається нам, він воліє бути Геростратом. Його суґестіонує ідея перебудови капіталістичного світу на світ культурних руїн і обламків цивілізації. Це він називає комуністичним світом. Бо пятилітка, що ніби була останнім словом ленінізму, морально вже *завалилася*. Влада Сталіна занадто абсолютична, щоб і надалі продовжувати цей експеримент. Характеру для цього у нього самого не бракує. І мимо всього — він тільки буде Геростратом комунізму.

Жадна диктатура не в силі завернути колесо поступу і свободи. Ми, що живемо у відомих умовинах — це найліпше відчуваємо. Світова війна й революція занадто пробудили в сучасній людині дух свободи, щоб на довший час можна було його загальмувати. Ані терор, ані страх, ані людське упідлення, ані задушення вільної думки, ані оперття на темноту й несвідомість — не в силі ухоронити сучасні диктатури від неминучої поразки.

І чи не буде диктатура Сталіна першою, що впаде під тягарем тих самих руїн і обламків, на які вона обертала або хотіла обернути старий світ?!

Олександер Ковалевський.

З України.

Рига. А. Т. Е. Бувший вожд радянської кінноти Буденний приїхав на Україну для інспекції військових рільничих комун над польським кордоном. В околицях Київа відбуваються зимові маневри відділів військового приспособлення. У маневрах бере участь спеціяльний відділ жінок. Маневри мають виказати боєздатність населення для оборони Київа. Щоби з армії усунути національні конфлікти, революційна военна рада порішила творити національні полки, але розміщувати їх не на своїй території. Кілька українських полків вислано над Волгу, а грузинів до Москви.

Крамарж про ревізію мирових договорів.

Як подає чеська преса, дня 26. XI. відомий чеський націоналіст, противник українського національного руху, славянофіл, посол Крамарж, виголосив у чеськім парляменті промову, в якій заявив: „Коли б навіть усі держави розброїлися, то Радянські Республики не розброяться. Ніхто, крім Німеччини не має спромоги контролювати зброєнь большовицьких республик і при такому стані серіозне розоброєння Европи є неможливе. Перемога Гітлєра в Німеччині, тенденції Курціюса до ревізії мирових договорів і кордонів є наслідком того, що Надрейнщину евакуовано. До розоброєння зобовязана тільки Німеччина. Це страшне, що Німеччина інтерпретує мирові договори так, начеб то Франція і Англія були зобовязані розброїтися. Коли в німців вбоюється думку, що мирові договори і кордони можна змінити мирним шляхом, то такий нарід вкінці схоче вробити це і насильно. Від часу евакуації Надрейнщини Німеччина підіймає голову і збільшує почуття своєї сили. Міністр Курціюс не говорив би про нас і про ревізію кордонів так самопевно, коли б Надрейнщини не евакуовано. Тодіб він не мішався і до ...ав національних меншин в Ч. С. Р.

Беля Кун грозить.

В Ленінграді на вічу б. диктатор Мадярщини Беля Кун заявив, що процес проти контрреволюціонерів у Москві є початком того процесу, який незабаром комуністи зроблять в Парижі і Льондоні, де на лаві обвинувачених засядуть Поанкаре, Бріян та анґлійський король.

Ще один процес в С. Р. С. Р.

В Минську розпічнеться процес проти 14. білоруських вчених на чолі із секретарем білоруської Академії Наук Ластовським. Їх обвинувачують в націоналістичній аґітації. На днях у Минську, Орші та Могилеві арештовано за контрреволюцію 10 білоруських учителів і вислано на Соловецькі Острови.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 2. ГРУДНЯ 1930.

АЛЬФОНС ДОДЕ. 70)

МАЦІЦЬКИЙ

ПОВІСТЬ.

„Коли прийшла ніч, я вернувся до хати. Я довго плакав при вікні, а відтак почав цей лист до тебе. Пишу всю ніч, маю враження, що Ти тут, що з Тобою розмовляю і від цього стає мені лекше на серці.

Що за потвора з цеї жінки! Якою певною вона була щодо моєї особи! Вона вважала мене своєю забавкою, своїм предметом! Чи можеш уявити собі це: намовити мене вступити до передміського театру? Дай мені якусь раду, Якимцю, я терплю. Задля неї я натерпівся багато. Бачиш, я не вірю більш у себе, сумніваюся, боюся. Що робити тепер? Працювати? На жаль, вона сказала правду: я не поет, моя книжка лежить непродана. А що ти зробиш, щоби заплатити за неї?

Моє ціле життя зіпсоване. Не бачу нічого перед собою, не знаю нічого. Якась темінь натягла на мене. Є лиховісні імена. Вона називається Ірма Борель. Борель, у нас на селі, значить те саме, що кат. Ірма звір. Звір це прізвище добре підходить до неї. Я хотів би змінити мешкання. Ненавиджу цеї кімнати. Крім цього мені загрожує вічно зустріч з „нею" на сходах. Та ти не лякайся. Якби вона ще зважилась увійти сюди... але не зважиться більше! Забула про мене. Вона має своїх артистів, які потішать її...

Ах, мій Боже! що чую? Якимцю! брате! це вона, кажу тобі, що вона... Иде сюди, пізнаю її кроки. Вже є тут, зовсім близько. Чую її віддих, приклала око до замку дверей... і глядить на мене... пронизує мене своїм поглядом..."

Цей лист залишився, невисланий.

XIII.

Тольокототініян.

А тепер приходжу до найтемніших сторінок життєпису, до днів сорому й нужди, які проводив Данило Ейсет разом з цією жінкою як актор передміського театрику в Парижі. Дивна річ: доба того життя, випадкового, гомінкого, головокружного залишила мені більше докорів совісти, як споминів.

Весь цей куток моєї памяти замазаний, і не бачу в ньому нічого...

Та стрівайте! Досить заплющити очі і затягнути двічі чи тричі дивний меляхолійний рефрен „тольокототініян" і якстій, наче від чарівної палочки приспані спомини прокидаються. Завмерлі години встають з гробу. Я знову бачу Маціцького, як був у тих часах: у великім новім домі на бульварі Монпарнас: між Ірмою Борель, що вивчила свої ролі і між Білою Зозулею, що співала невгамовно: „тольокототініян..."

Брр! страшний дім! Бачу його тепер з його тисяча вікнами, з зеленими, заялозеними сходами, зі скриньками на сміття, з числами на дверах, з довгими білими коридорами, що тхнули білим лякером, хоча ще свіжим, а вже брудним. Було там 108 кімнат, а в кожній жила одна подружа пара. А які подружа! Весь день лише сцени, крики, сварки, бійки. А в ночі? плач дітей, голі ноги на долівці, одноманітне поколихування колисками, а в ряди-годи, для відміни, відвідини поліції.

Там, у тій печері складеній з сімох поверхів Ірма Борель і Маціцький шукали захисту для свого кохання... Сумна домівка та нач... створена для таких гостей! Вони вибрали це місце тому, що воно було біля театру, а ще й тому, що не платили там дорого за мешкання, як у всіх цього рода домах. За 40 франків мали дві кімнати на другім поверсі з кусником балькону, що виходив на вулицю — найкраще помешкання в цілім готелі. Верталися до хати щодень опівночі після театру. Сумний був це поворот по довгих опустілих бульварах, де блукали мовчазні постаті в блюзах, дівчата без капелюхів і довгі мундури нічних патруль.

Вони йшли швидко, серединою вулиці. Дома ждала на них вечера з холодного мяса, приготовленого Білою Зозулею, яка ждала на свою паню тому, що Ірма Борель затримала її при собі. Їх добродій від 8-ої до 10-ої взяв від неї свого візника, свої меблі, посудину і свій повіз. А Ірма крім муринки дістала папугу, трохи біжутерії і свої сукні... Ясно, що тих суконь вживала тепер тільки на сцену, бо оксамитними трenами і морою не можна було замітати передміських бульварів... Вся одна кімната була завішана тими сукнями. Вони висіли на дротяних вішалах, а довгі тяжкі брижі і перельвні кольори відбивали дивно від цеглястої долівки і вилинялих меблів. У тій самій кімнаті спала також муринка. Там вона поклала свій сінник, повісила свою підкову і поставила пляшку з горілкою. Але щоби чого не підпалила, ми забрали її лямпу.

Коли ми верталися вночі Біла Зозуля згорблена на своїм сіннику подобала при сяйві місяця між хвилястими сукнями, на стару відьму, яку Синьобородий поставив на варті, щоби пильнувала його сім повішених жінок...

Друга кімнатка, ще менша, була для нас і для папуги. Саме стільки місця, щоби поставити ліжко, три крісла, стіл і позолочену клітку.

(Продовження буде.)

Виборчі висліди в цифрах.

Українські листи в 1922, 1928 і 1930 рр.

Нижче подаємо циферне зіставлення голосів, що впали на українські національні листи при виборах до польського сойму й сенату на наших землях в рр. 1922, 1928 і 1930. Для повноти подаємо теж висліди доповнюючих виборів на Волині, що відбулися на початку літа ц. р. наслідком уневажнення виборів в 1928 р. у волинських округах Найвищим Судом. Зазначуємо, що це зіставлення подається на основі офіціяльних даних, які при щойно переведених виборах до сойму грубо ріжняться від даних наших мужів довіря, що їх друкуємо в останніх часах на сторінках „Діла“.

ВИБОРИ ДО СОЙМУ.

Виборча округа	ч. 11. 1930	18+22 1928	ч. 16. (л.н.м.) 1922	Доп. вибор. 1930
48 Перемишль	20.262	43.571	—	—
49 Самбір	61.197	63.829	—	—
50 Львів місто	10.973	9 617	—	—
51 Львів повіт	97.097	90.723	—	—
52 Стрий	85.617	106.271	—	—
53 Станиславів	114.341	128.059	—	—
54 Тернопіль	120.712	176.755	—	—
55 Золочів	1 9.054	122.897	—	—
Разом :	629.253	741.722	—	—
56 Ковель	6.080	—	91.174	12.000
57 Луцьк	30.000	67.854	77.322	61.717
58 Кремянець	22.000	60.508	121.009	—
59 Берестъ Лит.	—	10.166	44 722	—
60 Пинськ	—	13.088	30.974	—
	58.080	·51.6·6	365.20	—
	629.253	74 .7·2	—	—
	687 33·	89·.338	—	—

ВИБОРИ ДО СЕНАТУ.

Виборча округа	ч. 11. 1930	18+22 1928	ч. 16. (л.н.м.) 19·2	Доп. вибор. 1930
Львів	140.253	160.386	—	—
Тернопіль	1 7.059	186.061	—	—
Станиславів	147. 97	·70.511	—	—
Луцьк	21.633	63.785	147.206	71.409
Полісся	—	—	40.824	—
Разом :	436.142	580.743	—	—

З тих офіціяльних цифр виходить, що листи ч. 18. і 22. здобули в 1928 р. у всіх східно-галицьких виб. округах до сойму 741.722 гол., а при виборах, переведених в неділю 16. листопада ц. р., 629.253 гол. У волинських виб. округах впало в 1928 р. на згадані обі листи 151.616 гол., а тепер тільки 58.080 гол., при чому треба зазначити, що при цих виборах всі українські листи в окрузі 59 (Берестъ Лит.) і 60 (Пинськ) були уневажнені (таксамо, як уневажнено українські листи — і при виборах 1928 р. і при виборах 1930 р. — на Холмщині й у виб. окрузі Ряшів-Ярослав). Разом у всіх виб. округах впало на 18-ку і 22-ку в 1928 році 893.338 гол., а в 1930 р. — 687.333 голосів.

Щож до виборчих вислідів до сенату, то з зіставлення офіціяльних цифр виходить, що при теперішніх виборах спільна українська листа в усіх чотирьох округах здобула 436.142 гол. — проти 580.743 гол. в р. 1928, які впали на 18-ку і 22-ку.

Як уже згадано на вступі, наші звідомлення з місць ріжняться грубо від поданих тут офіціяльних вислідів, про що ще матимемо нагоду писати ширше окремо. Тут зазначимо тільки, що майже всі звідомлення наших мужів довіря подають значно більше число голосів, які впали на 11-ку, ніж їх подає офіціяльне звідомлення. І тут треба шукати причини того, що при переведених тепер виборах цифра українських голосів у порівнанні з виборами 1928 року виглядає значно меншою.

Що морально при цих виборах ми перемогли, не сумнівається з нас ніхто. Це признала й львівська судова влада, коли на засіданні з 26. листопада ухилила таке місце з нашої статті „Факти і висновки“ („Діло“, ч. 259), яке підпало було конфіскаті:

„Ми показали цілому світові, що при виарештованих кандидатах, при запечатаному центральному виборчому льокалі, при сконфіскованих виборчих гаслах і єдиній загальній виборчій летючці, без одної барвистої афіші, без ніякого апарату, без одного десятка агітаторів, після тижнів т. зв. пацифікаційної акції і при всьому розгоні виборчої акції урядової листи, — сотки тисяч українських виборців пішли з власного почину віддати голос на „зачумлену“ рідну листу!“

Виборчі висліди до сойму.

КОПИЧИНЕЧЧИНА.

Громада :	1	4	11	14	15	22
1. Босири	40	—	350	—	—	—
2. Васильківці	388	—	467	39	—	38
3. Васильків	85	1	286	—	—	—
4. Вільхівчик	201	87	206	—	—	—
5. Верхівці	126	—	120	—	—	—
6. Гадинківці	216	15	428	2	—	—
7. Городниця	203	75	344	4	4	—
8. Говилів Вел.	120	80	498	—	5	—
9. Говилів Мал.	83	20	181	—	17	—
10. Гусятин	476	155	285	197	—	—
11. Жабинці	—	—	—	—	—	—
12. Зелена	29	—	231	—	—	—
13. Карашинці	116	—	143	—	—	—
14. Клювинці	—	—	—	—	—	—
15. Коцюбинці	355	26	435	16	—	—
16. Коцюбинчики	109	—	430	7	—	—
17. Копичинці	1070	153	1059	1020	—	—
18. Котівка	89	89	279	—	—	—
19. Кривеньке	46	—	632	6	—	—
20. Крогулець	86	—	262	—	2	—
21. Личківці	—	—	—	—	—	—
22. Майдан	—	—	—	—	—	—
23. Мшанець	32	—	405	13	—	6
24. Мишківці	102	—	181	6	—	—
25. Нижбірок Новий	83	—	413	8	—	—
26. Нижбірок Старий	180	—	213	—	—	—
27. Нижбірок Шляхоцький	201	4	45	5	—	—
28. Оришківці	150	70	511	3	—	—
29. Перемилів	159	—	320	—	25	—
30. Постолівка	312	8	265	—	—	—
31. Пробіжна	423	—	549	508	—	—
32. Раків Кут	113	—	238	—	—	—
33. Самолусківці	264	—	214	—	—	—
34. Сидорів	294	19	429	—	—	—
35. Сокиринці	27	—	354	—	—	—
36. Суходіл	127	10	300	—	—	—
37. Товстеньке	211	1	508	16	—	—
38. Трибухівці	148	—	340	4	—	—
39. Сухостав	205	2	466	167	—	—
40. Сорока	121	21	226	—	65	1
41. Тудорів	34	—	312	—	—	—
42. Увисла	199	—	459	—	—	—
43. Хлопівка	—	—	—	—	—	—
44. Хоростків	735	150	667	810	5	—
45. Чабарівка	263	82	629	—	—	—
46. Чорнокінці Великі	233	—	983	4	—	—
47. Чорнокінці Малі	43	—	615	—	—	—
48. Чорноконецька Воля	117	—	217	—	—	—
49. Целіїв	31	—	261	2	—	—
50. Шидлівці	104	—	283	—	—	—
51. Яблонів	525	1	329	—	—	—
52. Заремба (кольонія)	—	—	—	—	—	—
53. Вітосівка (кольонія)	—	—	—	—	—	—
54 Зофіїка	132	4	6	—	—	—
55. Гринківці	—	—	—	—	—	—
	9406	1033	17374	2837	123	45

Вибори відбувалися при нечуваному натиску. В останнім дні перед виборами майже по всіх селах відбулися поліційні ревізії, при чому забирали навіть поодинокі картки на „11“, коли їх знаходили у селян. У часі самих виборів поліція і „стшельци“ утруднювали у всякий спосіб доступ нашим виборцям до виборчого льокалю. Були випадки, як напр. в Копичинцях, що коли наш виборець дочекався черги, щоб війти до виборчого льокалю, то постерунковий скидав йому з голови шапку та кидав на кількадесять кроків, щоб таким чином примусити виборця знову відійти від дверей до виборчого льокалю, а в Копичинцях „стшельци“ обсадили головний вхід і на коридор впускали тільки по одному, примушуючи тим способом сотки наших виборців стояти під дощем; а втім-же часі виборців з картками на „1“ гурмами впускали бічним входом. В агітації за „1“ брав активну участь і синок старости Яновського, учень місцевої народньої школи, який з двома своїми товаришами випихали виборчі картки на „1“ селянам безпосередньо перед виборчим льокалем, а поліція на те спокійно дивилась, але не реагувала. В Копичинцях поліція арештувала 5 українців за те тільки, що мали при собі виборчі картки „11“, хоч були далеко поза 100 метрами від виборчого льокалю, а опісля скованих відставили до Чорткова до суду, звідки по 4 днях всіх їх випущено.

ВИБОРИ ДО СЕНАТУ.

ТЕРЕБОВЕЛЬЩИНА.

Вибори до сенату в Теребовельщині випали вдоволяючо. Не зважаючи на страшне болото, виборці спішили масово до виборчої урни. Як до сойму, так і до сенату відбулося голосування без жадної агітації зі сторони українців. Одинка мала свободу агітації включно аж до виборчих льокалів. У порівнанні з виборами в 1928 р. число голосуючих значно побільшилося. В деяких селах, як напр. Могильниці, число голосів на українську листу подвоїлося: в 1928 р. 18-ка дістала 334 гол., тепер 744. В Романівці дістали в 1928 р. обі українські листи (18. і 22.) 449, нині 11-ка 548 гол. Теребовля-місто дала при виборах до сенату в 1928 р. на 18-ку і 22-ку 694, нині 706 гол. Подвоїлося число українських голосів у Хмелівці (Виноявка): в 1928 р. впало там на обі українські листи 145 гол., нині на 11-ку 322 гол. Таксамо Островець дав у 1928 р. на 18-ку 61 гол., нині на 11-ку 113 гол. До тих сіл, де сильно збільшилося число українських голосів, належить Залаве: в 1928 р. 18-ка 128 гол., нині 11-ка 202 гол. В Іламчу зросло число голосів на українську листу з 566 на 642. Всі селяни дуже вдоволені, що була тільки одна спільна українська листа.

Варто підчеркнути поставу українського жіноцтва при соймових і сенатських виборах. Бували такі випадки, що одинокі жінки занялися в селі розданням карток одинацятки. Можна було бачити, як жінки-старушки, спираючись на палиці, стояли годинами, чекаючи своєї черги у виборчім льокалі. Назагал жінки в Теребовельщині виказали перед виборами і в часі виборів велику дозу цивільної відваги, нерідко більше, як мущини.

Селяни (інтелігенція також) не можуть зрозуміти, чому українці дістали так мало мандатів, хоч такою лавою голосували на українську листу. Головний виборчий бій розігрався між 11-кою і 1-кою. Всі інші листи у нас одержали зникаюче число голосів.

Подаємо покищо виборчі висліди до сенату з 31 сіл. З бракуючих 11 сіл може зискати 11-ка і 1-ка по половині (в найгіршому разі), так, що приблизне число голосів 11-ки буде около 12.000, а одинки олоко 9.000.

	11	1	4
1. Гумниска	205	51	11
2. Брикуля Стара	190	98	—
3. Будзанів	524	698	—
4. Варваринці	171	294	—
5. Волиця	75	35	—
6. Глещава	346	168	—
7. Дарахів	475	225	7
8. Деренівка	258	30	—
9. Заздрість	174	333	74
10. Залаве	202	30	—
11. Застіноче	112	77	40
12. Зеленче	142	35	—
13. Зубів	37	106	—
14. Іламче	642	102	—
15. Кобиловолоки	401	216	—
16. Кровінка	203	221	—
17. Ласківці	760	154	—
18. Лошнів	150	807	19
19. Могильниця	744	106	—
20. Островець	113	55	22
21. Плебанівка	90	471	
22. Романівка	548	84	—
23. Ріадвяни	148	119	—
24. Семенів	106	109	—
25. Слобідка Струсівська	191	112	9
26. Слобідка Янівська	71	114	81
27. Теребовля-місто	706	978	84
28. Тютьків	46	172	—
29. Хмелівка	322	39	—
31. Янів	139	128	132
[illegible] Скоморохе	104	47	—
Разом:	9103.	6214.	484.

Бракують висліди з таких сіл: Бернадівка, Іва-Боричівка, Брикуля Нова, Вербовець, Довге,

вівка, Малів, Налуже, Панталиха, Струсів, Підгайчики.

З виборчих практик подано нам такі факти: В Гумнисьвах знайдено в урні пять коверт, в яких було по дві картки. При обчислюванні упевважнено одинацятки, а признано одинки. В Ілавчу: Виборчий льокаль замкнено вже около 5 (17-ої) години після полудня. В Ласківцях: Нараховано невідомо яким способом 22 картки одинки більше, як знайдено в урні. Українські члени комісії о. Рокіцький та Іван Петрик записали свої уваги щодо того до протоколу. В Теребовлі: Роздавано виборчі картки одинки при дверях виборчого льокалю. Проти цього запротестував римокат. парох кс. Папроцький, але картки роздавано дальше. В Зубові: Усунено українського мужа довіря Івана Борецького. Члени комісії українці не сповнили як слід своїх обовязків; один з них, голова читальні, Литвин Антін, не явився зовсім, навіть не голосував, а другий, Степан Кухаришин, прийшов аж після полудня. В Острівці: Зачеркнено в списі голосуючих 20 голосуючих більше, як віддано карток. З того не повстала жадна халепа. Глещава: Роздавано при комісії коверти з картками одинки. Люди витягали одинку, а вкладали одинацятку. Пересічно голосувало 71 проц. виборців.

Додаткові висліди до сойму:

	11	1	4
1. Млиниська	2	21	300
2. Струсів	293	391	90
3. Бернадівка	111	114	13
4. Налуже	150	140	—
5. Слобідка Янівська	117	141	221
6. Скоморохе	162	66	—
Разом:	835	873	624

Попередній виказ до сойму: 11-ка 13.562, додатково (6 сіл) 835, 1-ка 8.064, додатково 873. Разом із 40 сіл 11-ка 14.397 гол., 1-ка 8.937 гол.

——o——

ОСТАННІ ВІСТИ

ПІЛСУДСЬКИЙ ІДЕ ЗА КОРДОН.

У міродатних колах кажуть, що марш. Пілсудський поїде на 6 місяців за кордон, на Мадейру, до Італії або до півд. Франції чи Еспанії. Метою виїзду порятувати здоровля. З марш. Пілсудським поїде полк. Бек у характері першого або другого віцеміністра.

Д-р ЛІБЕРМАН І ВІТОС НЕ ЗРІКАЮТЬСЯ МАНДАТІВ.

Із соціялістичних кол запевняють, що д-р Ліберман задержить мандат до сойму, який припав йому з державної листи Центроліву. Сподіються, що й Вітос не зречеться мандату та стане знову головою „Пяста".

ПОМЕР Б. ПОСОЛ АЙЗЕНШТАЙН.

У Львові помер на 46 році життя на удар серця бувш. посол Карло Айзенштайн, діяч серед львівського жидівського купецтва. В останніх виборах до сойму кандидував Айзенштайн із листи ч. 14. у Львові.

ПОМЕР БАР. ГРЕДЕЛЬ.

У Сколім помер на 75 році життя відомий промисловець Герман барон Ґредель де Ґуяшальва і Богдан. Покійний причинився до розцвіту численних промислових підприємств, підніс деревний і тартаковий промисл у Скільщині.

ПОМЕР ҐЕН. ДИВ. ЛЯМЕЗАН.

Дня 29. листопада помер у Львові на 61. р. життя ґенерал дивізії Роберт де Лямезан Салінс. У 1920 р. Лямезан боронив Львова і сх.-південного фронту у Сх. Галичині.

ПРИСУД НА 14 РАДНИХ.

У Радомі закінчилася розпррава проти 14 радних, обвинувачених зате, що ухвалили протест проти вязнення б. послів у Бересті. Суд засудив б. пос. Ґжечновського, Узембла та Карчевського, радн. Сметанку й адв. Харевича на кару по 3 місяці тюрми, інших по 1 місяцеві тюрми. Увільнили лише радн. Стефанського (ББС). Оборона заповіла апеляцію.

СКАЖЕНА СОБАКА.

У Львові на вул. Курковій собака вкусив 7-літнього Каспрова в руку. За собакою, що запінилася пустився поліцай. Тимчасом собака вкусив іще 16-літнього Горошовського. Поліцай вбив собаку. Стерво забрав гицель. Покусаними хлопцями заопікувалася рятункова стація.

СТ. КОМІСАР СКАРБ. СТОРОЖІ ВБИВ ДОЗОРЦЯ ДОМУ.

Мечислав Лонцький, старший комісар скарбової сторожі у Львові (замешкалий при вул. Арцішевського 8), нездужав на манію переслідування. Хоч був хорий, службу свою виконував, бо недуга не була небезпечна. Від часу до часу діставав атаки, йому здавалося, що хтось хоче отруїти його газом і т. п. У неділю рано взяв Лонцький револьвер із десятьма кулями і поїхав трамваєм на вул. Торосевича. Тут вбіг до камяниці під ч. 14 і просив жінку дозорця Йосифа Давида, щоби сховала його, бо за ним гонить автом якихсь трьох людей. Жінка запровадила Лонцького на город, та він вернувся відтам і далі просив, щоби його „сховала". Дозорчиха покликала свого чоловіка Йосифа. Дозорець хотів випровадити Лонцького, та цей добув револьвер і вбив Давида. Після того Лонцький був досить спокійний, а коли дозорчиха побила його, обмив собі лице. Коли прийшов поліцай, Лонцький прицілився до нього, якась жінка зорієнтувалася та сказала, щоби ще вмив собі кров із лиця. Лонцький послухав, похилився над мидницею, а тоді поліцай роззброїв його. У комісаріяті оповідав Лонцький в колісце, що якісь люди гонять за ним, що на стриху при вул. Арцішевського є повязані люди, що може вже не жиють і т. д. Надкомісар приказав переглянути згадану камяницю, та там нічого не найшли. Лонцька на запит про свого чоловіка, пояснила поліції, що він нездужає на переслідуючу манію. У поліції Лонцький у зізнаннях, певно в люціда інтервалля, написав, що вбив дозорця, одначе, що револьвер вистрілив підчас шарпанини.

НІМЕЦЬКА НОТА В СПРАВІ НІМ. МЕНШОСТИ.

Німецький уряд вніс ноту до Ліґи Націй в справі німецької меншости у польськім Гор. Шлеську. Міністер закордонних справ Курціюс домагається, щоби німецьке зажалення ввійшло на ден. порядок сесії Ради Ліґи, яка збирається 19. січня 1931. Нота повідомляє, що в Гор. Шлеську позбавлено виборчого права 30.000 німців, так що заквестіонували їх держ. приналежність. Польська поліція поводилася пасив-

ДИМІСІЯ АВСТРІЙСЬКОГО УРЯДУ.

Австрійський кабінет подався до димісії. Президент поручив утворення уряду начальникові Форальбергу Ендерсові. Ендерс хоче віддати закордонні справи о. Зайпелеві, внутрішні справи Шоберові.

но супроти пресій повстанців.

ТУРЕЧЧИНА-БОЛГАРІЯ.

Турецький міністр закорд. справ Тевфік Бей виїхав із Риму до Софії. Женевський кореспондент „Еко д'Парі" здогадується, що Тевфік Бей у Софії переговорюватиме з Буровим у справі пакту приязни, до якого досі належать Греція і Туреччина. Такий договір, поширений на Болгарію, позволив би новій групі здобути чергове місце в Раді Л. Н.

„ДО Х" У ПОЛУМІ.

Із Лісабони повідомляють: На чердаку німецького водного літака „ДО Х" вибухла пожежа від іскри помічного мотору для ладування батерій. Вогонь погасили моряки та робітники. Згоріла ціла гор. часть лівого крила. Направлятимуть крило кілька тижнів.

50 ЛЮДЕЙ ПОМЕРЛО З МОРОЗУ.

Цілі Злучені Держави на схід від Скельних Гір заняла филя морозів. До 29. листопада 50 людей померло наслідком морозу. Богато людей померло в Шікаґо. У середущих стейтах упав сніг. Наслідком морозів залізничий рух перервали на якийсь час.

СПОРТ

МИСТЕЦТВА ЛІҐИ.

Львів: Чорні-Варта 3:1 (1:1).
Краків: Висла-Поґонь 3:0 (0:0).
Варшава: Леґія-Рух 7:1 (2:1).
Лодзь: Краковія-ЛКС 1:0 (1:0).

Таким чином мистцем Ліґи на 1930-ий рік стала **Краковія**, а на другому місці опинилася **Висла**. До А-кляси спадає безапеляційно **ЛТСҐ**. З львівських дружин Поґонь здобула семе місце, а Чорні девяте місце в табелі.

За вхід до Ліґи.

Королівська Гута: АКС-Лехія 1:1 (1:0).

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 2. ГРУДНЯ 1930.

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ

З наших книжок і видавництв.

Тайни інтересів.

Від двох літ лежить на моїм столі книжка, якої заголовок не має рівного ні між індіянськими повістями ні кіновими афішами ні виборчими покликами: „Тайни успіху в інтересах"*). Є їх 16 у цій книжці. Якби знати бодай одну — не треба би писати фейлєтонів ні журитися інтересами.

Не знаю, що мав на меті один із найбільше ділових наших видавців, коли „пустив" між наших людей таку ревеляцію популярного в Анґлії та Америці автора „Бізнесу", „Чоловіка, що проводить" і „Ідеального бюра". Чи хотів пригадати землякам, що торгівля — це така-же наука, як фільольоґія або математика і що без деяких необхідних підстав не можна пускатися на її бурхливі хвилі?! Фактом є, що видавець М. Таранько давно вже не зробив такого кепського інтересу, як в книжкою про „успіх в інтересах". Чи на те хтось став купцем, щоби читати книжки про купецтво? „Го-го! Далеко би заїхав!" — усміхається глумливо земляк до заголовка і йде далі.

Бо і в торгівлі в нас досі, як і в інших ділянках: люди мають більше пошани до власного розуму, як до чужого вікового досвіду. Мало хто вірить, що анґлійці панують над світом завдяки принципам придбаним у торгівлі. Головні з тих принципів є тайною успіху в орґанізації їхньої держави, в дипльоматії та політиці: точність, розуміння психольоґії тих, до яких звертаємось, хист до оцінки дійсних обставин, уява звязана з тверезою льоґікою.

*) Герберт Кассон: „Тайни успіху в інтересах" (16 засад ділової людини) Переклад зі вступною статтею Віктора Приходька. Львів 1928. Накладом Мих. Таранька.

Торгівля — торгівлею, дипльоматія — дипльоматією, Анґлія — Анґлією; — може на кожну з них ми маємо ще час століття та два, заки не засвоїмо собі бодай двох із 16-ти „засад ділової людини".

Та є в книжці Кассона два розділи, які кожний наш діяч, директор, а навіть сіренький тихий громадянин, міг би собі вирізати і покласти на своїм столі. Один починається так: „У краях диких або малокультурних час не має ніякої вартости..." „Одначе в краях культурних, з розвиненим комерційним життям, час уважається скарбом. Виставляємо Його Ясновельможність Годинник на головній площі тай згинаємо перед ним коліна..." „Дійсним капіталом у житті є лише час. Життя, освіта, гроші мають свою електричну струю; все це здобувається при допомозі часу".

Ми живемо покищо в світі, де 99 % справ час полагоджує за нас і без нас сам: заки ми встигли їх поладнати, вони стали неактуальними. Возьміть хоча би одну звичку вироблену віковою традицією культурних народів: точне листування. Всі недуги наших орґанізацій, товариств, партій, преси, недостачі звязків із широким світом можна розяснити одною дрібницею: люди не пишуть листів на час, ні про те, що треба і як треба і не відповідають на них у найважливіших справах. Що більше: пробуйте розвідати адреси найближчих знайомих... чи хтонебудь їх знає, записує?..

Ми — нарід, що все робить напамять Тому й не диво, що з усіх досягнень нашого рідного сучасного життя найбільше захоплює всіх факт, що українці вміють робити інтереси. Не на становищі вчених, політиків, директорів, а так попросту, як кожний жид, грек чи вірменин, що вміють „з нічого" дійти до того, чого нині всім нам найбільше треба: до грошей.

Не розумію нічого в таких принципів, що „транспорт збільшує самовартість" або „самовартість товару складається з видатків початкових і з коштів утримання", та знаю, що коли нпр. пять разів питаю в рідній крамниці за листовим папером у бльоку або пастою „Джібс", а за 6-им та 10-им разом їх там ще не мають — такі крамниці істнують завдяки якимсь чудодійним тайнам.

Не знаю, як торгували наші предки, але знаю, що нарід, який від віків живе з нами — жиди торгують тисячі літ, а ми стаючи від 20 літ їхніми суперниками не хочемо вчитись від них нічого — тільки все хочемо робити власним імпровізованим розумом. „Найбільше рискують ті — каже досвідчений бізнесмен Кассон — що всіляко стараються обійтися без людей компетентних. Саме ті йдуть навпростець до загибелі".

„Небогато людей інтересу створює свій добробут самостійно. Вони обєднуються з іншими. Значіння того обєднання — це міра їхньої сили".

Все наше орґанізаційне життя йде не під знаком обєднання, а розпорошення. „Там, де інтереси стоять на точці замерзання чи культивують, нпр. у Тибеті чи в Мароко — там істнують лише дрібні та розпорошені підприємства". У нас що місяця орґанізують новий журнал або нове товариство, які клигають, а орґанізатори всіх цих слабосильних комірок не всилі зробити навіть спроби обєднати двох-трьох завмираючих орґанів в один нормальний живий орґанізм.

Тому і умовини нашого суспільного життя подібніші до Тибету й Мароко, ніж до якогонебудь европейського центру. Сам термін „інтерес" розуміють у нас як щось нечисте, щось, що бруднить руки. Анґлієць Кассон кінчить свою книжку пеаном у честь „інтересу", завдяки якому чоловік стає справжньою людиною, а людиною проявляє найкращі сили своєї життєвої енергії для орґанізації кращого життя.

Виходить, що навіть само поняття інтересу є для нас покищо великою тайною.

Ревізії й арештування.

БЕРЕЖАНЩИНА.

В суботу 29. листопада одержали ми таке письмо з Бережан:

В бережанських арештах почало в понеділок 24. XI. ц. р. понад 100 політичних арештованих голодівку. Домагаються прискорення слідства й випущення їх на волю. Сьогодні — пятий день голодівки. Більша часть голодуючих лежить уже в горячці. Одначе досі судові власти в Бережанах приймають ту подію мовчанкою.

Дня 27. ц. м. перевела поліція в *Потутгорах* ревізії у Миколи Канюка, Михайла Канюка, Василя Лизогуба, Франка Лакомого, Василя Левицького й Михайла Майчука та всіх їх арештувала. Того самого дня перевела поліція ревізію в *Бишках* та арештувала: Миколу Лихолата і Михайла Стельмаха. Микола Лихолат при ревізії потерпів фізично, а пізніше забрали його до арештів.

СНЯТИНЩИНА.

І нашого повіту не минула филя ревізій. І так дня 5. XI. прийшло рано до *Заболотова* 70 поліцаїв, які відвідали Повітовий Союз Кооператив, склеп дрібної продажі того Союзу, кооперативу споживчу, Народню Касу, а крім того перевели ревізію у всіх директорів і службовиків Союзу та в богатьох свідомих громадян. Звідти пішли до села *Хлібичин Пільний* і там відвідали теж кооперативу і всіх свідомих громадян. Потім те саме робили в селах: *Ілинці, Рудники, Тулуків, Трійця.* Дня 6. XI. пішли до сіл: *Видинів*, де відвідали теж кооперативу, читальню і свідомих громадян. Те саме було в *Устю* і в *Будилові*. Дня 7. XI. пішли до села *Стецева*, де перевели основні ревізії в кооперативах (4 склепи), читальні, місцевого пароха о. Лушпинського і всіх тих громадян, що працюють у громаді. Звідти пішли до *Підвисокої, Красноставців і Белелуї* і робили те саме, що в інших селах.

ВИЙШЛИ НА ВОЛЮ.

Дня 20. листопада ц. р. вийшов на волю з вязниці в Городку Яг. управитель школи Коцан Остап і студенти Гаврищкевич Юрій, Чорній Яків і Лопадчук Іван з Хишевич, пов. Рудки, арештовані під замітом підпалу стирт в Завидовичах, п. Городок Яг.. Одного зі звільнених, студента Чорнія Я., відставила поліція на домагання самбірської прокуратури до вязниці в Самборі, як підозрілого в підпалі стирт у Макарові, п. Рудки.

НОВИНКИ

— **Ювілейний календар „Рідної Школи".** З нагоди свого 50-літнього Ювілею, який обходить „Рідна Школа" в 1931 р., видало це Товариство свій стінний календар. Він прикрашений вінетою проф. Буцманюка, яка зображує ідею „Рідної Школи". З сьогоднішним числом розсилаємо його нашим Вп. Передплатникам і Читачам враз із чеками „Рідної Школи". Цей календар повинен окрашувати кожну українську хату, а кожна українська родина нехай використає долучений чек відповідно до своєї спроможности. Для читачів, що купують часопис по трафиках у Львові, календаря не долучується. Його можна набути в українських книгарнях.

— **Руйнують хрести.** На могилі українського стрільця в Колиндянах в Чортківщині був хрест з українською написю. Невідомі злочинці зруйнували цей хрест. Ніхто і не пробує найти злочинців та покарати їх.

— **Жертва бандитизму.** В Ремезівці, пов. Золочів, у ночі 13. листопада невідомі злодії обікрали багатого селянина Гринька Смереку. Коли несли крадене добро через подвіря Семка Леськова, той вибіг за ними. Тоді один зі злодіїв положив його трупом. Убитий належав до свідоміших селян, був членом виділу читальні „Просвіти" і ревним читачем української преси.

— **Арештування.** „Слово Польске" пише, що 18-літний селянин Василь Барицький із Мухавки в Чортківщині, вертаючи з Чорткова до дому, стрінув по дорозі „русинів", оповідав їм свій сон, що в 1931 р. вибухне польсько-німецька війна і що тоді „молойци" виріжуть панів та перейдуть до німців, які вже визнали Україну. За ці балачки Василя Барицького арештовано.

— **Крадуть кальоші.** Невідомі злодії закрались до товарового поїзду, що їхав зі Станиславова до Львова і вкрали 3 скрині кальошів. Злодії втікли з кальошами і їх досі не найдено.

— **Скаженина.** В другій половині жовтня ц. р. стверджено у повіті Городенка 1 випадок скаженини, в повіті Надвірна 2 випадки, в стрийському повіті 1 випадок та 1 випадок у Жидачівщині.

— **Смерть глухонімого маляря.** В Буенос Айресі помер трагічною смертю відомий польський маляр М. Мінковський, який від роду був глухонімий. Його картини з жидівського життя, особливо образ погрому жидів здобули йому широку популярність. Глухонімий Мінковський навчився малярства і кисть та палета заступали йому мову.

— **За двоженство.** Варшавський суд засудив інжиніра Карла Герцика на 3 місяці вязниці за злочин двоженства. Герцик перед 18 роками оженився із французкою Пере, потім покинув її і виїхавши до Росії оженився вдруге із князівною Кропоткіновою. Аж тепер цей злочин виявився і справа опинилась в суді.

— **Чому Маяковський наложив на себе руку?** Як відомо, після самовбивства поета Маяковського радянська преса писала, що він скінчив життя з нещасливої любови. „Соціялістіческий Вестнік" містить письмо з Москви, в якому читаємо: „Маяковський убив себе через розчарування до радянської влади, якій він служив чесно. Всі ці любовні історії, про які плетуть більшовицькі ґазети, для нас, москвичів, які знали Маяковського, смішні. Маяковський довший час мучився від розчарування в комунізмі. Його останні песи „Баня" і „Клоп" були гострими сатирами на радянську владу. В тих песах виведений Луначарський і Ґоркий та інші наші величини. Літературні круги відносяться до Горкого взагалі ворожо, уважають його нещирим підлизайком, який тільки вивозить із СРСР гроші цілими стиртами".

— **Помер справді на руках батька.** Робітникові із Зводава в Чехії занедужав 6-літний син на дифтерію. Коли хлопцеві вже було дуже погано, батько взяв сина на руки і ніс його через ліс до місточка до лікаря. По дорозі синові погіршилось і на руках нещасливого батька він віддав Богові духа. Батько вернув до дому із трупом сина.

— **Як помер Андре?** Досі було два здогади щодо смерти бігунового дослідника Андре: один, що він помер в снігах від голоду, а другий, що згинув від морозу. На днях у Штокгольмі видано щоденник, який найдено біля трупа Андре і з нього видно, що Андре помер не від голоду, але він просто замерз від нечуваних морозів в дорозі до північного бігуна. До останньої хвилини він списував у щоденнику свої враження.

— **Нагло осліп.** У Відні на Фаворіттенштрассе робітники направляли трамваеві шини і вечором при помочі сильної електричної машини вертіли в шинах діри та розтинали ці шини. Робітники мали на очах спеціяльні окуляри, які охороняють зір від надмірного електричного світла, але на нещастя надійшов туди 35-літн. урядовець Августин Томіс і ярке електричне світло вертільної машини так поразило його очі, що він на місці отемнів і його відвезено до лічниці.

— **Маврикій Бедель про сучасних жінок.** Визначний французький письменник Маврикій Бедель виголосив у Відні реферат про сучасних жінок і любов. На його думку раз на завжди проминули часи, коли мущина стояв перед дівчиною навколішках і боготворив її та оспівував. Сьогодні мущина не має часу ні змислу для романтичної любови, не має часу на любовні листи, доба практицизму і річевости примушує трактувати і любов тільки практично, тверезо і річево. Переживаємо крізу таємничости, романтики, крізу почуття соромливости і несміливости. Колись мущина знав тільки убрання дівчини, її фризуру, лице і її голос; тому жінка була для нього таємничою містерією. Але сьогодні в добу спорту мущина від дитинства бачить жінку в купелевому строю, підчас соняшних купелів, забави, гри, тай і взагалі нинішне убрання жінки не скриває її так як колись, мущина може стрічатись з жінкою як з товаришом праці в бюрах чи в ремеслі і тому жінка перестає бути для нього тайною, містерією, а стає звичайним товаришем. Тому кохання вмирає, а настає доба приятельства між мущиною і жінкою. Трістан та Ізольда, Ромео і Юлія не могли бути приятелями, одно для другого було лиш мрією, а нині дівчина для хлопця це приятелька, з якою можна поговорити свобідно про всякі справи, яких колись і не згадувалось, приятелька в спорті, в театрі, кіні. Від коли жінка працює так як чоловік, життя втратило романтику, любов стала фліртом, але зате жінка стала вільною людиною, а колись була або богинею, або невільницею і в тім визволенні жінки краса сучасности.

— **Крокодиль пожер людину.** Англійська преса подає такий випадок: Недалеко водопаду озера Вікторії був водозбір, де купались прогульковці. Не знати яким чином до водозбору заплив із озера крокодиль і вхопив англійця Вандштатера за голову. Товариш Вандштатера Панкертон скочив до води і хотів рятувати приятеля, тягнув його з пащі крокодиля за ноги, але крокодиль був сильніший і зник зі своєю жертвою під водою, де пожер її.

— **Після землетрусу в Японії.** Останні відомости говорять, що від землетрусу в Японії згинуло не 292 особи, як це писалось, але аж 950 осіб, а ранених було 1350. Кілька святинь змінилось в руїни. У самому тунелі під Атами землетрус присипав 300 робітників. В деяких місцях від вулькану в землі потворились щілини довгі 10 км. Рівночасно на острові Ява вибух вулькан Мерарі.

— **Роковини смерти Оскара Уайльда.** Дня 30. листопада минає 30 літ від смерти великого англійського письменника Уайльда, автора „Доріяна Ґрея" та інших знаменитих творів. Англійський літературний світ святкує ці роковини урочистими академіями, а преса присвячує цій цікавій і трагічній постаті численні статті.

— **Нагорода мира.** Комісія нагороди Нобля признала нагороду мира Келльоґові та шведському епископові Натанові Седербльомові.

— **Жінка в небезпечному віці.** Анна Фавр-Буль, жінка дуже багатого промисловця в Безансоні у Франції, жила із своїм чоловіком 20 літ щаслива і вдоволена. Чоловік уважав її ідеальною жінкою і над їхнім подружим щастям не було ні хмаринки. Аж коли пані Анна дожила 40 року життя, пізнала молодого та гулящого директора фабрики Мерле, якого так полюбила, що як каже її чоловік, вона сама кинулась йому на шию. Мерле вдавав, що справді любить її, що готов покинути свою нешлюбну жінку Жілярдову та оженитись з нею. Пані Анна Фавр-Буль заявила свому чоловікові, що покидає його і справді це вчинила, хоч чоловік дуже жалував її та просив не руйнувати божу подружого щастя, яке тривало 20 літ. Коли Мерле довідався, що пані Анна Фавр-Буль справді покинула чоловіка і хоче жити з ним, він заявив, що своєї першої жінки не покине і він готов любити їх обидві, та женитись не думає ані з одною. Розчарована 40-літня Анна Фавр-Буль, опинившись без чоловіка і без любовника, увійшла до

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

Радянська преса про українізацію.

В „Червоній Ґазеті" поміщено віршовану сатиру на українізацію. Вірш цей передруковуємо без найменших змін.

БЮРОКРАТИЧНИЙ ВІТЕР ДЯДЬКОВІ ҐАВРИЛОВІ В ЛИЦЕ.

Під час своєї чергової екскурсії
Заїхав я, товариші, на курси
Бухгалтерів у місті Краснодарі —
Думка була пробути там годинок з пару,
Побачити, як там працюють —
Кадри для колгоспів готують.
Приїхав. Відсапнув.
На курси зазирнув, —
А звідтіля на мене, на Гаврила
Такий дмухнув
Вітрило,
Що мало з ніг мене не збило!...
Що воно за вітер — ото такий
Лихий?...
Гай-гай!... Збагнув!...
Та цеж війнув
На мене вітрок для курсів тих „обичний" —
Бюрократичний!...
З поміж курсантів там із станиць багато,
Вони бажають української мови вживати,
Бо доведеться ж у станицях працювати...
Але завідувач Буряева — мови української не знае,
Тому рішуче „на ввірених" курсах забороняє
Мови української вживати:
Вона-ж — начальство! Так би мовить — мати!..
Щоб не одержати догани зайвої —
Доводиться курсантові виконувати накази зав
Там і учком Бурляевої!
Любить із завом жить ладком:
Позаду не залишається,
Над українським словом насміхається!
Редколегія стінгазети теж бе „мітко" —
Містить замітки
Проти українізації курсів, гумористичні,
Підтримує вибрики бюрократичні.
Хтоб такий вітер та втихомирив —
Роботу на курсах бухгалтерів перевірив?!...

кімнати директора Мерле, стрілила до нього і до його любовниці та вбила обидвоїх. Тепер пані Анна Фавр-Буль сидить на лаві обвинувачених в суді, має клопіт, а Париж має нову сензацію.

З театру.

ТЕАТР РІЖНОРОДНОСТЕЙ: *„КОРНЕВІЛЬСЬКІ ДЗВОНИ"* — комічна опера *Роберта Плянкета.*

Стара, погідна оперетка, з такимиж старими, логідно-наївненькими дотепами — а проте і нині слухаємо в приємністю її солодких, легких мельодій, що розсіяні густо по всіх трьох відслонах. Слухаємо так, як слухали наші батьки й діди кількадесять літ тому, і забуваємо, що живемо в добі радія, фокстроту й джезбенду..

Виставлено „Корневільські дзвони" дбайливо — і вони дзвонили на втіху всіх бувальців оперетки так гарно, просто й погідно, як колись за давніх, добрих часів. Заслуга тут дириґента Ґужинського, що вів орхестру певною рукою, а також декоратора Яроцького, що дав цій оперетці нову сценічну оправу. Дуже добре звучали теж в салі Народнього Дому хори, хоч — що правда — деколи, зваживши виміри тої салі, співали за сильно.

З виконавців на перше місце вибився Ворх в партії капітана маринарки, яку виконав дуже добре особливо під вокальним оглядом. Його партнерка Вількошевська, як і Ґрущинський, були сценічно незлі; під голосовим оглядом вдоволили тільки частинно. Богато життя й верви внесла у виставу Фонтанівна, що виступила в головній партії. Фолянський мав дуже добрі моменти, хоч декуди непотрібно шаржував. Виконавці поменших партій без закиду.

Публики небагато. *І. Н.*

ТЕАТР „НОВИН": *„ОПІКУЙСЯ АМЕЛІЄЮ"*, фарса на 3 дії Ж. Федо.

Це одна із того тузина пєс невичерпаного автора „Дами з каварні Максима", що може заповнити вечір кожного легкого театру, куди ходять люди, щоби тільки насміятися. Пєса на тему російської сентенції: „как добродетель соблюсті і капітал пріобресті". Мадмуазель Амелія була колись служницею у ґрафині, а згодом завдяки своїй красі стала її суперницею. Це „порядна" дівчина в паризькому розумінні, яке панує в рідні, що почала свою життєву каріеру в сутеринах. Вона знає, де і коли може лежати на ліжку, коли під ліжком, — коли може бути одягнена та роздягнена й інші тайни неґліжової дипльоматії.

Каріера великоміських красунь, без огляду на їх походження, буває інколи головокружна: пів-ґрафи, голяндські фабриканти бриліянтів, чорношкірі екзотичні князі і... гроші, гроші, гроші. А що сильнішим від усіх бриліянтів і грошей є справжнє кохання, тому та, яку всі кохають матиме правдиві бриліянти, правдиві гроші та правдиву любов.

Татшанського не треба навіть хвалити. Е. Чайковська (Амелія) належить до найсимпатичніших артисток. Панство Чарновські досвідчені актори, інші дотяглись до них. Чи цього не досить? *м. р.*

ХОСЕННІ ВИДАННЯ.

Перед нами дві невеличкі обємом книжочки, з якими ми хотілиб познайомити наших читачів.

Перша — це проф. д-ра **В. Тотоміянца: „Вступні відомости про кооперацію"**. Є це переклад з німецького ориґіналу твору знаменитого російського вченого, тепер професора берлінської високої торговельної школи.

Книжочка обємом невеличка, бо всього 120 стор. 16-ки, та вона може бути приміром, як багато цінного змісту можна дати навіть у такій малій книжочці. Вона знайомить читача в ядерному викладі з основними поняттями про народне господарство, господарськими і моральними передумовинами кооперації, її історією та головними видами, а саме з кооперацією споживачів, продуцентів і кредитовою, а врешті з взаїмними відносинами між ріжними організаційними формами кооперації.

Як з цього короткого перегляду бачимо, книжочка говорить про те, що освіченій людині про кооперацію слід знати. Кому тяжко простудіювати обємистий твір проф. Бородаєвського про кооперацію, тому горячо поручаємо таки вивчити твір Тотоміянца. Відноситься це передовсім до наших кооператорів і слухачів кооперативних курсів, для котрих ця книжочка може бути добрим вступом до дальших студій над кооперацією, а ширшому загалові послужить вона для орієнтації в такім актуальнім для нас питанні, яким є у нас кооперативний рух.

Тож дяка належиться проф. **М. Ростковичеві** за дбайливий і поза невеличкими помилками вірний переклад, а Повітовому Союзові Кооператив у Станиславові за видання цього цінного твору.

До перекладу, авторизованого автором, додана є його передмова, в якій він згадує про передвоєнні українські переводи своїх творів, зладжені відомим кооператором С. Жуком, та висказує побажання, щоб його книжочка допомогла нашим кооператорам зорґанізувати своє краще майбутнє власними силами на нових основах.

Друга публікація, на яку ми хотіли би звернути увагу, це книжочка **Голинського Осипа: „Вексель у практиці"**, видана накладом Української Книгарні й Антикварні у Львові, вул. Рутовського ч. 22.

На зміст цеї книжочки зложилися ось які уступи: походження векселя, законні і звичаєві векслеві вимоги, акцепт векселя, власний вексель, векслева здібність, порука, доміциль, індос, заплата векселя, реґрес, векслева інтервенція і скарга, відписи, фальшиві векслі, їх амортизація й інкасо через почту, — це все на 58 стор. 16-ки за 1 зол.

Книжочка написана ясно, прозоро, зі знанням річи і може служити як до шкільного так і до практичного вжитку.

Д. Коренець

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ.

СЛОВАНСКІ ПШЕГЛЄД, Прага, листопад, ч. 9.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ, за грудень, ч. 3 (39), Львів 1930. Видання „Просвіти".

СВІТ ДИТИНИ. Грудень 1930, ч. 12.

НАШ ПРИЯТЕЛЬ, місячник для молоді. Видає Марійське Товариство, Львів, листопад 1930, ч. 3.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 29. листопада п. р. масло пріма експортове солене 4·70 зол. масло пріма бльокове несолоне 4·70 зол., літра молока 0.34 сотиків, літра сметани 1·70 зол., копа яєць 12·00 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Понеділок, 1. грудня, год. 7·30 веч. „Кордіян" Словацького.

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):

Понеділок, 1. грудня, год. 7·30 веч. „Корневільські дзвони".

Малий Міський Театр:

Понеділок, 1. грудня, год. 7·30 веч. „Перфуми моєї жінки".

Театр Новин (в салі кіна „Кольосей"):

Понеділок, 1. грудня, год. 7·30 веч. „Опікуся Амелією.

Ширіть наш часопис!

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: „Голос серця".

ҐРАЖИНА: Звукова фільма: „Поганин" (Рамон Новаро).

ЛЕВ: Звукова фільма: „На лаві ганьби".

МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма: „Парада Парамавнту" (Моріс Шевальє).

ОАЗА: Трійливі уста.

ПАН: Моральність пані Дульської.

ПАЛЯС: Звукова фільма: „Небезпечний роман" (Беті Аман)

ПАСАЖ: Золото пустині і звуковий додаток.

ПРОМІНЬ: Чортова дочка. Дівчинка в обєктиві.

ФАТАМОРҐАНА: Остання сотня.

ХИМЕРА: Репортер із „Вечірньої" (Бебе Даніельс).

СІЛЕЗІЯ: „Хоробрий вояк Швейк" та „Грішна любов".

УТІХА: Пострах злочинців. Гіпек і Льопек.

Присилайте передплату!

Програма радіо.

Понеділок 1. XII. 1930

Варшава (1411,7) 16·15 Програма для дітей. **Гельсінгфорс** (221,4) 17·00 Мандолінова музика. **Берлін** (419) 16·30 Співачка Шарльота Шульц. **Харків** (426) 16·00 Концерт. **Стокгольм** (435,8) 20·00 „Люіза" Шарпентіє. **Рим** (441,2) 17·30 Академія фільгармонії. **Прага** (486,2) 12·30 Орхестра. **Будапешт** (550,5) 12·05 Хор студентів **Москва** (1481) 18·00 Слуховище.

Віторок 2. XII. 1930.

Варшава (1411,7) 17·45 Симфонічний концерт. **Гельсінгсфорс** (221,4) 19·00 Концерт. **Льондон** (356,3) 19·40 Орґани. **Букарешт** (394,2) 16·00 Легка музика. **Берлін** (419) 16·55 Твори XVII і XVIII віку. **Харків** (426) 20·00 Українська музика. **Рим** (441,2) 17·00 Секстет і солісти **Прага** (486,2) 16·30 Радіоорхестра. **Будапешт** (550,5) 12·05 Балалайкова орхестра. **Москва** (1481) 9.30 Концерт.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Репертуар Нового Українського Театру дир. П. Карабіневича 981

Белз:
2. XII. „Танок Венери".
3. XII. „Шукаю мужа".
4. XII. „День і Ніч".

Мости Великі
5. XII. „Танок Венери".
6. XII. „Шукаю мужа".
7. XII. „День і Ніч".
8. XII. „Ой не ходи Грицю".

Кооп. Український Театр у Львові Укр. Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові. 881

Перемишль саля робітничого Дому.
1. XII. „Гріх", Винниченка.
2. XII. „Меді". Оперетка Штольца.

Управа театру просить ВП. Українське Громадянство в Перемишлі ласкаво примістити театральну дружину складену з 30 осіб на кілька днів. Спис артистів поданий у „Народній Торговлі".

На „Рідну Школу" зложили Вп. Панство Янови, Львів, 50 зол. замість оплати за хор на похоронах бл. п. Проф. Янова. — Вп. Жертводавцям складає щиру подяку **Головна Управа.** 983

З Українського Технічного Товариства у Львові. Повідомляємо, що в середу дня 3. грудня п. р. в год. 18·30, в домівці Товариства, Ринок ч. 10/11, відбудуться ширші, товариські сходини, на яких виголосить тов. інж.Ліськевич Антін відчит на тему: **„Зварювання заліза в поземім будівництві"** — Просяться членів о численну участь. — **Виділ.**

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

БРИЛЯНТИ, також іншу біжутерію купує по високій ціні Домбровскі-Розважевскі, Львів (Готель Жоржа) Академічна 2. 888 3-?

СТАРША ОСОБА, розуміється на кухні і домовім газдівстві, глядає посади; учить також граматики і конверсації німецької мови. Адр.: у Пані Лісовичевої, Перемишль, вул. Кляшторна 4, для М. С. 982 1—2

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха** Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою — Старомодні жіночі годинники переробляємо на ручні. 437

КІМНАТА умебльована для 1—2 осіб до винайму. — Ґенінга 24. партер. 971 3—3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ХЕМІЧНА ПРАЛЬНЯ „A la Paris"

Цілий Львів пере і чистить свою гардеробу в найелеґантніших склепах міста

пл. Академічна ч. 5. Тел. 63—69
вул. Казимирівська 10. Тел. 69—72

Поручення з провінції полагоджуємо негайно. 1729 17—17

Подяка.

По смерти нашого Найдорожчого Мужа й Батька бл. п. **професора О. Янова**, одинокою розрадою в нашім важкім болю була ця прихильність до Його памяти Всіх Ближчих і Дальших, з якою ми на кожнім кроці стрічались. Всім їм спішимо зложити цею дорогою нашу скромну подяку за звеличання Його памяти останніми відвідинами, зложенням квітів на домовині й участю в похоронах та за щирі слова співчуття і розради для нас опечалених.

З окрема дякуємо Високопреподобному Духовенству в особах о. прал. А. Писенького, о. крил. Д. Лопатинського й о. крил. Л. Лужницького за відправлення панахид і участь у похоронах, о. крил. В. Лициняка, о. Д-ра Фіголя, о. Дзедзика, о. Семчишина й о. Хомина за участь у похоронах; Хвальній Дирекції й ВП. Директорові С. Лешкові за щиру поміч, цілому Учительському Зборові й Товаришам Покійного за численні слова співчуття й за зложення вінка на домовині, гімназійному й студентському хорові „Бандурист" за відспівання панахид і похоронних пісень, молоді акад. гімназії, ученикам Покійного і Всім 6. старшим пластунам за корпоративну участь у похоронах, зокрема „Лісовим Чортам" за відспівання панахиди, Хвальній Управі „Учительської Громади" за скоре, самочинне виплачення грошей з „Посмертного Фонду", студ. Товариствам „Студентському Лихварові", „Основі" й „Медичній Громаді" за висилання делегацій та за письменні слова співчуття.

Наша подяка не вспіє висказати нашої вдячности, є лиш частинним сплаченням довгу супроти цих, для яких дорогою була память Нашого Мужа і Батька.

Львів, 30. листопада 1930.

Жінка й діти.

Кіно ч. 4. вже вийшло.

Ціна 75 гр. В журналі [illegible] ілюстрації, інтересний, актуальний зміст. 988 3—3

Адреса: Львів, вул. Бляхарська ч. 8

В журналі знижки до кін і театрів.

За редакцію відповідає Олександер Костин. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.